

на съотечествениците си и го наранил опасно. Сжщата година е единъ и сжици указъ на Карла X наградилъ съ кръста на *почетния легионъ* Виктор Хюго и Л., които слагали стихове единъ мбсеецъ по-сетитъ, единътъ една *Ода*, другий една поема въ честь на икороняването на стария кралъ. Въ 1829, Л. билъ избранъ членъ на французската академия. Той седвамъ билъ завзелъ мбстото си въ нея когато обнародвалъ своитъ *Поетически и религиози хармони* (1830, 2 т.), дбто поезията му достига до пай-голѣмата възвишеностъ. Малко слбдъ това той отказалъ да приеме поста французски посланикъ въ Грция. Слбдъ революцията въ 1830, като несполучилъ да прокара кандидатурата си за камарата на прбдставителетъ, трбгналъ въ 1832 да пжтува въ Истокъ. Корабътъ, на който отплавувалъ, билъ наетъ особено за него, придруженъ отъ сжпржката си и отъ единчката си дъщеря, Юлия, хубаво 12-годишно момиче, което умрѣло въ Бейрутъ. Тая 116-мбсечна расходка поетътъ расказалъ въ първата си книга въ проза *Пжтуване въ Истокъ, спомени, впечатления, мисли и пейзати* (1835, 4 т.), на която съдържанието напълно оправдава подзаглавнето съ разнообразието, блестяща, дълбочината на мислитъ, които иж съставятъ.

Избранъ въ отсжтствието си народенъ прбдставителъ въ двѣ избирателни коллегии, Л. прбпочелъ избора отъ родното си мбсто, което и прбдставлявалъ постоянно отъ 1837 до 1848. Щомъ зельдумата и станжло явно, че е ораторъ. Многобройни сж словата му, които е произнесълъ въ разни обстоятелства, кога по общи прбд-

мбти (унищожението на смъртното наказание, Источний въпросъ), кога по съвсѣмъ технически, като захарната индустрия, дбто показалъ специални познания, съвсѣмъ нечакани; нъ въ това врѣме той не билъ казалъ сбогомъ на книжнината. Неговата *История на Жирондиститъ* (1847, 8 т.), нанесла послбденъ ударъ на монархията. Въ 1848, когато се прогласила републиката, Л-вото краснорѣчие обюздало партиятъ или заблуденитъ, които заплашвали обществения миръ. Л., избранъ членъ на приврмѣното правителство и министръ на външнитъ дбла, въ едно окржжно до европейскитъ сили, изложилъ една обща програма, която много пжти билъ развивалъ прбдъ събранията, понѣкога съ опасностъ на живота си; тогава той билъ въ апогеята на популярността си: 10 департамента го испратили сжщеврѣменно въ учредителното събрание. Въодушевеното и патриотическото му поведение, когато потжпкалъ просто анархическитъ буни на 4-и априлъ и 3-и май, прбдпазило отечеството му отъ голѣми злини. Нъ тая била и една отъ главнитъ причини на падането му; тълпата се разярила, събранието станжло враждебно и върховната власть мнжла за малко врѣме въ Кавениковитъ ржцъ. Макарь Л-вата кандидатура да била положена за прбсбдтелството, малко гласове се явили въ негова полза; и декемврийский прбвратъ въ 1851 го испратилъ пакъ въ частния животъ. Отъ това врѣме той се прбдалъ всецбло на литературни занятия.

Въ течението на много годпни, съ традиционната безгржнжностъ на голѣмецъ и хждожникъ, Л.